

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Pavla Molka a Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **Rádio Pálava, s. r. o.**, se sídlem Brněnská 3163/38, Hodonín, zast. Mgr. Ing. Janem Vavřinou, advokátem se sídlem Na Poříčí 1046/24, Praha 1, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Radiospol, s. r. o.**, se sídlem Stavební 992/1, Ostrava, zast. JUDr. Marcelou Neuwirthovou, advokátkou se sídlem Dělnická 434/1a, Havířov, **II) RADIO UNITED BROADCASTING, s. r. o.**, se sídlem Říčanská 2399/3, Praha 10, proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 10. 2014, sp. zn. 2014/242/zab, čj. zab/3742/2014, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2015, čj. 9 A 8/2015 - 74,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaná **j e p o v i n n a** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4114 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně Mgr. Ing. Jana Vavřiny.
- III. Žalovaná a osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

[1] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) rozhodla podle zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon o vysílání“), ve věci udělení licence k provozování rozhlasového vysílání prostřednictvím pozemních vysílačů se souborem technických parametrů Břeclav město 2 (93,2 MHz/100W), Hodonín město (91,4 MHz/100W) a Kyjov (91,8 MHz/100W) v záhlaví uvedeným rozhodnutím tak, že výrokem I. udělila licenci k provozování rozhlasového vysílání společnosti Radiospol, s. r. o. (dále jen „vítězný žadatel“), pro program Radio Čas na dobu 8 let se specifikací vysílání jako hudební rozhlasové stanice s regionálním zpravodajstvím v rozsahu 24 hodin denně a výroky II. až IV. zamítla žádosti o udělení licence společností Radio Dyje, s.r.o., Rádio Pálava, s. r. o. (dále „žalobkyně“), a RADIO UNITED BROADCASTING, s. r. o.

[2] Stěžovatelka ve svém rozhodnutí provedla hodnocení všech žádostí na základě kritérií stanovených § 17 odst. 1 písm. a) až g) zákona o vysílání a v souladu se svým vnitřním předpisem (*Manuál postupu rozhodování Rady o udělení licence k provozování rozhlasového a televizního vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů podle zákona č. 231/2001 Sb.*, dále jen „Manuál“). Ve vztahu ke každému kritériu stěžovatelka přidělovala každé žádosti body, přičemž na základě bodového ohodnocení stěžovatelčini členové vyhodnotili každou žádost ve vztahu k zákonným kritériím na stupnici „nesplňuje – splňuje částečně – splňuje“. Licence byla udělena vítěznému žadateli z toho důvodu, že ve vyšší míře než žalobkyně a ostatní žadatelé naplnil stanovená kritéria.

II. Řízení před městským soudem

[3] Proti rozhodnutí stěžovatelky podala žalobkyně k Městskému soudu v Praze žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), v níž namítala, že naplnila ve vyšší míře kritéria podle § 17 odst. 1 písm. a), c) a e) zákona o vysílání.

[4] Městský soud neshledal důvodnými námitky týkající se kritérií podle § 17 odst. 1 písm. a) a e) zákona o vysílání, shledal však pochybení v stěžovatelčině posouzení kritérií podle § 17 odst. 1 písm. c) zákona o vysílání. Městský soud neshledal podhodnocení žalobkyně v dílčích kritériích „mluveného slova“ a „hudebního formátu“, neboť v oblasti mluveného slova obdržela stejný počet bodů jako vítězný žadatel, tj. dva. Stěžovatelčin požadavek na splnění určitého podílu mluveného slova přitom shledal logickým a opodstatněným, oproti tomu žalobkyně své námitky odvozovala od vlastních představ o podílu mluveného slova založeného na sezónnosti vlastního vysílání. V dílčím kritériu „hudebního formátu“ žalobkyně předčila vítězného žadatele o dva body, což bylo v souladu se stěžovatelčinými kritérii náležitě odůvodněno.

[5] Důvody pro zrušení stěžovatelčina rozhodnutí však městský soud shledal v těch dílčích kritériích, která stěžovatelka považovala za určující pro závěr o naplnění zákonných kritérií ve vyšší míře ze strany vítězného žadatele. U dílčích kritérií „cílová skupina posluchačů (věkové rozpětí s ohledem na programovou nabídku a programové prvky ve vazbě na cílovou skupinu)“ byl vítězný žadatel ohodnocen dvěma body, zatímco žalobkyně žádným. V dílčím kritériu „cílová skupina posluchačů“ nebyl žalobkyni udělen žádný bod,

pokračování

neboť jí uvedené věkové rozpětí posluchačů (5–90 let s jádrem v rozpětí 20–60 let) považovala stěžovatelka za blíže neurčenou cílovou skupinu. Stěžovatelka však podle městského soudu neuvedla, z jakých důvodů považuje uvedené rozpětí za nepřijatelné, tedy zda zpravidla požaduje užší věkové rozpětí, anebo zda se jí zdálo žalobkyní uvedené rozpětí s ohledem k jejímu programovému formátu blíže neurčené. Stěžovatelčin závěr o „*blíže neurčené*“ cílové skupině neobstojí ve srovnání s podklady licenčního řízení.

[6] Podle Manuálu je cílem hodnocení věkového rozpětí cílové skupiny saturovat ty skupiny posluchačů, které jsou méně pokryty, nikoliv uvádět co nejširší věkové rozpětí; stěžovatelka poté u vítězného žadatele vzala v potaz, že na daném území není dostatečně zastoupeno vysílání pro věkovou skupinu nad 45 let. Tuto cílovou skupinu však nesaturuje pouze program vítězného žadatele, ale také program žalobkyně. Stěžovatelka nijak nevyhodnotila, zda je struktura programové nabídky prezentovaná žalobkyní odpovídající a přijatelná, a navíc do svých úvah nezačlenila výsledky veřejného slyšení, během něhož jí zástupce žalobkyně s ohledem na lokalitu a kulturu regionu vysvětloval v žádosti uvedené věkové rozpětí.

[7] V důsledku blíže neurčené cílové skupiny posluchačů nebyl žalobkyni udělen žádný bod ani za kritérium „*programové prvky ve vazbě na cílovou skupinu*“. Udělení bodu za toto kritérium vítěznému žadateli bylo podle městského soudu pouze obecné a bez vypovídající hodnoty. Městský soud proto uvedl, že stěžovatelka dostatečně neodůvodnila jednobodový rozdíl mezi nabídkou žalobkyně a nabídkou vítězného žadatele. Stěžovatelčino rozhodnutí tudíž městský soud shledal ve vztahu ke kritériu cílové skupiny nepřezkoumatelným pro nevypořádání všech podkladů žádosti žalobkyně a pro nedostatečné a nekonkrétní porovnání účastníků licenčního řízení.

[8] U kritéria „*lokalizace programu*“ byl vítězný žadatel ohodnocen třemi body, jedním za každé z dílčích kritérií, zatímco žalobkyně byla ohodnocena dvěma body, neboť nezískala bod za dílčí kritérium „*orientace užší na lokalitu*“. Podle tabulkového hodnocení vítězný žadatel naplnil toto kritérium proto, že vzhledem k malému území, které pokrývají předmětné kmitočty, je orientace na toto území logickým krokem. Podle městského soudu se takové hodnocení mělo vztahovat i na žalobkyni, avšak v jejím tabulkovém zhodnocení uvedeno není. V tabulkovém zhodnocení bylo dále opsáno tvrzení z žádosti vítězného žadatele, podle kterého je schopen získat informace nejen z daných měst, ale i z konkrétních ulic cíleně tyto informace přinášet ve svém vysílání. Totéž bylo uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále doplněno o tvrzení z žádosti vítězného žadatele, podle kterého je schopen podávat lokální informační servis. U žalobkyně bylo v tabulkovém hodnocení a odůvodnění stěžovatelčina rozhodnutí uvedeno pouze to, že „*orientace užší na lokalitu*“ nebyla specifikována, resp. byla specifikována pouze obecně. V tom městský soud spatřoval rozpor s žádostí žalobkyně o udělení licence, ve které výslovně uvedla, že podstata jejího vysílání spočívá právě v orientaci na dané území.

[9] Městský soud proto uzavřel, že bodové hodnocení žalované v tomto dílčím kritériu nevychází z konkrétního, opodstatněného a logického zhodnocení toho, jak uvedené kritérium naplnil vítězný žadatel více než žalobkyně, založeném na obsahu žádosti a

dalších podkladů řízení obou žadatelů. Odůvodnění napadeného rozhodnutí proto nemělo podle městského soudu oporu ve spise a stěžovatelčino správní uvážení nebylo souladné se skutkovým stavem, a bylo tudíž nezákonné. To bylo umocněno tím, že stěžovatelka nerovnocenně zhodnotila přínos vítězného žadatele a žalobkyně, neboť z odůvodnění vyplývalo, že u vítězného žadatele u kritéria podle § 17 odst. 1 písm. c) zákona o vysílání vzala v potaz znalost daného prostředí, ačkoliv tak učinila již u kritéria podle § 17 odst. 1 písm. a) zákona o vysílání. Městský soud tudíž shledal odůvodnění napadeného rozhodnutí zčásti nepřezkoumatelným a zčásti vybočujícím z mezí stanovených zákonem. Vzhledem k tomu, že bodové hodnocení vítězného žadatele bylo 27 bodů a bodové hodnocení žalobkyně 26 bodů, tedy rozdíl pouze jednoho bodu, napadené rozhodnutí zrušil ve výrocích týkajících se vítězného žadatele a žalobkyně.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalobkyně

[10] Rozsudek městského soudu napadla stěžovatelka kasační stížností z důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[11] Rozsudek městského soudu je podle stěžovatelky vnitřně rozporný. V kasační stížnosti cituje odstavec z rozsudku týkající se dílčího kritéria „*hudebního formátu*“ (str. 11 rozsudku) a uvádí, že ačkoliv je z daného odstavce zřejmé, že daná námitka byla městským soudem shledána nedůvodnou, v závěru odstavce je uvedeno, že „*námítky nepřezkoumatelnosti (...) nejsou tedy nedůvodné*“ (pozn. NSS: podtržení doplněno). Není proto zřejmé, zda městský soud danou námitku shledal důvodnou, či nikoliv.

[12] Ve vztahu ke kritériím podle § 17 odst. 1 písm. c) zákona o vysílání stěžovatelka namítá, že jestliže v rozhodnutí uvedla, že žalobkyně cílovou skupinu definovala příliš široce, a tedy ji blíže neurčila, je zřejmé, že stěžovatelka požaduje bližší vymezení cílové skupiny vždy, bez ohledu na formát programu žadatele. Takto široce definovanou cílovou skupinu nelze podle stěžovatelky saturovat, a to ani s přihlédnutím k odůvodnění žádosti a veřejnému slyšení. Kdyby stěžovatelka porovnála řadu dokladů a potvrzení o spolupráci s místními institucemi, spolky atd., jak po ní požaduje městský soud, zohlednila by tak skutečnosti, které zohlednila již u jiných kritérií. Stěžovatelka by tak postupovala způsobem, který jí městský soud ve svém rozsudku později vytýká.

[13] Ve vztahu k dílčímu kritériu „*orientace užší na lokalitu*“ stěžovatelka namítá, že žalobkyně ve své žádosti doložila orientaci pouze prostřednictvím hudebního formátu, zatímco stěžovatelka daným kritériem rozumí komplexnější saturaci užší lokality, která je signálem z předmětných kmitočtů pokryta. Konkrétní kulturní a lidové akce, jež žalobkyně v žádosti uvedla, stěžovatelka rovněž zohlednila v hodnocení jiných kritérií, přičemž skutečnost, že jsou tyto akce pořádány v předmětném regionu, není důvodem pro jejich zohlednění v kritériu orientace programu na užší lokalitu, nýbrž nezbytným předpokladem jejich zohlednění vůbec. Stejným způsobem stěžovatelka postupovala u referencí vítězného žadatele. Z žádosti žalobkyně žádá konkrétní orientace na užší lokalitu nevyplývá. S ohledem na výše uvedené je proto rozsudek městského soudu podle stěžovatelky nesrozumitelný a vnitřně rozporný, přičemž městský soud předjímáním, jak měla stěžovatelka k hodnocení přistupovat, nepřipustně nahrazuje její správní uvážení.

pokračování

[14] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že chyba v použití nesprávného záporu musí být každému zřejmá. Městský soud podle ní jasně, srozumitelně a v souladu se zákonem popsal vady rozhodnutí stěžovatelky. Stěžovatelka v kasační stížnosti „dovysvětluje“ proces svého rozhodování, to však nemůže na nepřezkoumatelnosti rozhodnutí nic změnit. Tvrzení stěžovatelky, že z projektu žalobkyně nevyplývá žádná orientace na užší lokalitu, není správná a nemá oporu ve spise, neboť žalobkyně opakovaně tvrdila a prokazovala, že podstata jejího projektu Rádio Jih Cimbálka spočívá právě v orientaci na dané území, které žalobkyně zná nejlépe ze všech účastníků licenčního řízení. Program měl vznikat přímo v srdci slováckého regionu, Hodoníně. Z rozhodnutí není zřejmé, v čem vítězný projekt naplnil dílčí kritérium lépe nežli projekt žalobkyně.

IV. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[15] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li rozhodnutí správního orgánu nicotné. K výše uvedeným vadám Nejvyšší správní soud přihlíží z úřední povinnosti. Soud přezkoumal napadený rozsudek, přihlédl k námitkám uplatněným stěžovatelkou a žádné z výše uvedených pochybení v řízení před městským soudem neshledal.

[16] První námitkou stěžovatelka dovozuje rozpornost rozsudku městského soudu na základě formulace závěru posouzení jedné ze žalobních námitek, jež je v rozporu s vyzněním daného posouzení. Nejvyšší správní soud se však s tímto názorem neztotožňuje. Ačkoliv městský soud skutečně daný odstavec na konci strany 11 zakončil konstatováním, že námitky „*nejdou tedy nedůvodně*“, z rozhodnutí bez jakýchkoliv pochyb vyplývá, že se jedná o pouhou chybu v psaní a že městský soud dané námitky posoudil jako nedůvodné. Pro doložení tohoto závěru postačuje citace části daného odstavce: „*Při posouzení přínosu uchazečů o licenci (...) žalobce zcela zřetelně, a to o 2 body, předčil vítězného žadatele. Proč se tak stalo, je v napadeném rozhodnutí náležitě odůvodněno a vyplývá i z tabulkového hodnocení přidělu bodů. (...) Jeho námitka, že získal 1 bod ze 2 možných, nemá oporu v tabulkovém hodnocení, doprovázeném rozpisem zachytitelných programů, ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí*“. Po konstatování, že námitky „*nejdou tedy nedůvodně*“, začíná městský soud další odstavec svého rozsudku větou: „*Soud důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí však spatřuje v posouzení kritéria „přínosu programové skladby k rozmanitosti stávající nabídky programů rozhlasového vysílání“ dle § ust. § 17 odst. 1 písm. c) zákona*“ (pozn. NSS: podtržení doplněno). Zmíněná chyba v psaní proto nezakládá nesrozumitelnost ani dané části rozsudku městského soudu, ani rozsudku jako celku.

[17] Druhou námitkou stěžovatelka polemizuje se závěrem městského soudu o nepřezkoumatelnosti části rozhodnutí, jež se vztahuje k dílčímu kritériu „*cílová skupina posluchačů (věkové rozpětí s ohledem na programovou nabídku a programové prvky ve vazbě na cílovou skupinu)*“. Nejvyšší správní soud předně uvádí, že městský soud nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v dané části shledal v nedostatku důvodů, přičemž Nejvyšší správní soud se s jejím hodnocením ztotožňuje. Stěžovatelka totiž ve

svém rozhodnutí uvedla pouze to, že věkové rozpětí uvedené žalobkyní považuje za blíže neurčené, a proto neudělila žalobkyni bod ani v jednom z dílčích kritérií, aniž tento závěr blíže odůvodnila. Zbývající část odůvodnění městského soudu, v níž městský soud poukazuje na tabulkové hodnocení a podklady předložené účastníky řízení, již představuje pouze podpůrnou argumentaci dokládající rozpor mezi hodnocením zmíněných dílčích kritérií ve vztahu k vítěznému žadateli a neodůvodněným hodnocením těchto kritérií ve vztahu k žalobkyni.

[18] Stěžovatelčina polemika s touto argumentací tudíž nemůže nic změnit na samotném závěru o nepřezkoumatelnosti daného rozhodnutí. Správné rozhodnutí musí být jasné a přesvědčivé samo o sobě, nikoliv jen s přihlédnutím k dalším skutečnostem vyplývajícím ze spisu, které se v něm neodrazily, či k dodatečnému odůvodnění v kasační stížnosti. V tomto směru Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 13. 10. 2004, čj. 3 As 51/2003 - 58, podle něž *„[n]edostatek odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním řízení nemůže být dodatečně zhojen případným podrobnějším rozбором právní problematiky učiněným až v kasační stížnosti brojící proti rozhodnutí soudu, jímž bylo správní rozhodnutí zrušeno jako nepřezkoumatelné pro nedostatky v odůvodnění“*. V rozsudku ze dne 28. 2. 2008, čj. 9 As 57/2007 - 111, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že odůvodnění rozhodnutí má *„poskytnout skutkovou a právní oporu výroku rozhodnutí a má z něho být zřejmé, jaké podklady pro rozhodnutí správní orgán shromáždil, jak zhodnotil provedené důkazy a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil. Rozhodnutí, tedy výrok i jeho odůvodnění, totiž musí být jasné a přesvědčivé nejen pro účastníky správního řízení, ale i ostatní orgány a osoby, aniž by se k pochopení rozhodnutí musely seznamovat s obsahem správního spisu“*. Zhodnocení žádostí žadatelů o udělení licence a souvisejících podkladů ve vztahu k daným kritériím spočívá nepochybně na stěžovateli, toto zhodnocení musí být ovšem náležitým způsobem zachyceno ve vlastním odůvodnění rozhodnutí. V žalobou napadeném rozhodnutí tomu tak nebylo, v důsledku čehož jej městský soud správně shledal nepřezkoumatelným. Tato oprávněná výtku nedostatečného zdůvodnění vyplývá z požadavků na transparentní správní rozhodování (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2016, čj. 3 As 245/2015 - 37) a nenahrazuje správní uvážení stěžovatelky.

[19] Pokud jde o hodnocení dílčího kritéria *„orientace užší na lokalitu“*, za které získal vítězný žadatel jeden bod a žalobkyně žádný, městský soud stěžovatelce vytkl, že rozhodnutí nereflektuje obsah žádostí podaných žalobkyní a vítězným žadatelem a nejsou z něho patrné důvody pro rozdílné hodnocení obou projektů. V případě žalobkyně stěžovatelka uvedla, že orientace na užší lokalitu je v projektu specifikována pouze obecně. Městský soud však poukázal na to, že žalobkyně v žádosti výslovně uvedla, že podstata projektu spočívá právě v orientaci na dané území a také že program rádia by vznikl přímo v Hodoníně. Nejvyšší správní soud dodává, že v žádosti žalobkyně o udělení licence je dále uvedeno, že *„[z]ákladem programu je výborná znalost regionu Slovácko a tým lidí, kteří program v jeho centru vytváří a přímo v této lokalitě žijí. (...) Rádio Jih Cimbálka bude ve svém vysílání pestře, aktuálně i atraktivně informovat o dění v lokalitě Slovácko. Tyto informace nebudou jen plněním funkce zpravodajské, ale i značnou podporou společenského života a již zanikající hudební kultury“*.

pokračování

[20] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem i v jeho posouzení rozhodnutí stěžovatelky z hlediska tohoto kritéria. Podle Nejvyššího správního soudu není konstatování, že „*kritérium orientace na užší lokalitu je v projektu specifikováno pouze obecně*“, v porovnání s obsahem žádosti žalobkyně dostatečně konkrétním zdůvodněním. Z rozhodnutí není patrné, v čem stěžovatelka spatřovala přílišnou obecnost představení projektu žalobkyní z hlediska kritéria orientace na užší lokalitu, pro niž v tomto dílčím kritériu nepřidělila projektu žádný bod.

[21] Pro srovnání, v žádosti vítězného žadatele je uvedeno: „*Vzhledem k relativně malému území, které pokrývají kmitočty Břeclav město 2, Hodonín město a Kyjov, je orientace na tuto úzkou lokalitu logickým krokem. Díky tomu, že Radio Čas žije v regionu se svými posluchači, je schopno získat informace nejen z daného města, ale i z konkrétní ulice a cíleně tyto informace přinášet ve svém vysílání*“. Stěžovatelka udělila vítěznému žadateli bod za „*orientaci užší na lokalitu*“ s konstatováním, že při „*přípravě a realizaci programu je základní programovou strategií přiblížit se obyvatelům regionu a okolí, přizpůsobit se jejich potřebám a venkovskému životnímu stylu, podávat lokální informační servis. Svá tvrzení žadatel doložil potvrzeními o spolupráci s místními i oblastními organizacemi*“. Nejvyšší správní soud nemá za to, že by vítězný projekt byl v tomto dílčím kritériu představen na první pohled o tolik konkrétněji (oproti pouze obecné specifikaci v žádosti žalobkyně), aby pouhé konstatování, že projekt žalobkyně byl specifikován příliš obecně, přesvědčivě zdůvodnilo bodový rozdíl mezi oběma projekty. Proto Nejvyšší správní soud shledal i námitky stěžovatelky vůči napadenému rozsudku ohledně posouzení dílčího kritéria „*orientace užší na lokalitu*“ nedůvodnými.

V. Závěr a náklady řízení

[22] Kasační námitky tedy nebyly Nejvyšším správním soudem shledány důvodnými a ani z přezkumu dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., který Nejvyšší správní soud provádí z úřední povinnosti, nevyplynul důvod pro zrušení napadeného rozsudku krajského soudu. Kasační stížnost proto byla v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. větou poslední zamítnuta.

[23] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení o kasační stížnosti byla tímto plně úspěšným účastníkem řízení žalobkyně. Náklady žalobkyně v řízení o kasační stížnosti představuje odměna advokáta za zastoupení v řízení o kasační stížnosti ve výši 3 100 Kč za jeden úkon právní služby, kterým bylo vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 7. 9. 2015, podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 3400 Kč. Zástupce žalobkyně doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (č. 1. 7 spisu městského soudu), náhrada nákladů za řízení o kasační stížnosti se proto zvyšuje o tuto daň ve výši 21 %, na 4114 Kč. K výplatě této částky Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu. Osobám zúčastněným na řízení Nejvyšší

správní soud neuložil žádnou povinnost, s jejímž splněním by jim vznikly náklady, na jejichž náhradu by měly podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. září 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu